

Partea I

Învierea lui Isus Hristos dintre cei morți

»Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi la venirea Lui, cei care sunt ai Lui Hristos. După aceea, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.» (1 Corinteni 15,20-24)

În toate timpurile realitatea învierii lui Isus Hristos dintre cei morți a fost pusă la îndoială și contestată, și noi nu trebuie să ne mirăm de aceasta; căci cu această realitate stă sau cade într-adevăr învierea morților.

Sunt trei lucruri care conlucrează în lupta împotriva acestui adevăr. În primul rând este *mintea* omului, care se opune adevărului. Este *imposibil*, spune el, ca morții să învie; **nu poate** fi adevărat. Mentea nu se poate niciodată declara de acord cu învățătura despre înviere, numai dacă ea se lasă luată captivă de ascultarea de Hristos (2 Corinteni 10,5).

În al doilea rând este *conștiința*, conștiința vinovăției omului, care se opune cu înverșunare adevărului amintit. Omul a fost odinioară fără păcat, fără cunoștință despre bine și rău; dar prin căderea lui el a obținut o conștiință și de atunci poartă în sine convingerea, că el nu poate exista în prezența sfințeniei lui Dumnezeu, că, dacă gândurile, vorbele și faptele lui ajung să fie verificate de Judecătorul divin, el va cădea sub judecata veșnică. De aceea, atâta timp cât el prin credința în lucrarea lui Hristos nu a găsit pacea cu Dumnezeu, gândul la înviere și responsabilitatea lui indispensabil legată de aceasta este un lucru insuportabil. **Nu trebuie** să existe o înviere a morților!

Există apoi, în al treilea rând, o putere întunecată, sau mai exact o persoană, a cărei putere a fost distrusă prin moartea și învierea lui Isus Hristos, care încearcă cu toate mijloacele din lume să anuleze mesajul despre biruința Fiului Omului, să-l îndepărteze din inimile oamenilor. Această persoană este satan, căpetenia întunericului, care prin păcat a primit autoritate asupra omului și acum prin frica morții îl ține toată viața lui în robie. (compară cu Evrei 2,15) Omul crede că este propriul lui stăpân, dar în realitate este un sclav al lui satan, al dumnezeului și stăpânitorului lumii acesteia. (2 Corinteni 4,4; Ioan 14,30) Prin propria lui putere el nu se poate elibera din cătușele acestui tiran, ci mai de grabă se lasă folosit de el ca unealtă în împlinirea scopurilor și intențiilor lui.

Când Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a coborât în bastionul lui satan și prin moartea și învierea Lui a nimicit puterea dușmanului, El a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie, așa că acum oricine prin credință își ia scăparea la Isus, scapă pentru totdeauna de puterea lui satan. Moartea, această sperietoare îngrozitoare a lui satan, nu mai are nici o țepușă, nu mai este o groază pentru el; dimpotrivă, ea s-a transformat în victorie și triumf pentru el.

De aceea noi putem înțelege bine că satan face eforturi uriașe să înlăture învierea lui Isus Hristos dintre cei morți, acest adevăr aducător de mântuire și viață, care în același timp dovedește înfrângerea definitivă a lui satan; și, așa cum s-a spus, din păcate el a găsit și găsește destule unelte, care pline râvnă îi fac lucrarea.

Dar să revenim la tema propriu-zisă. *»Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți«,* am citit. Sunt cuvinte minunate, de biruință, cu care apostolul inspirat încheie dezbaterea lungă referitoare la învățătura despre înviere. *»Hristos a înviat!«* Chiar și numai acest cuvânt este suficient pentru noi. Căci dacă Dumnezeu a vorbit, atunci omului i se cuvine să tacă și să

creadă. »Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?« (Romani 9,20) Drept urmare Dumnezeu nu S-a mulțumit cu acest cuvânt. Lui I-a plăcut să confirme învierea lui Hristos printr-o mulțime covârșitoare de dovezi, așa că ori le acceptați ca adevăr incontestabil, ori tăgăduiești întreaga revelație divină și trebuie să declari mincinoși pe apostol și pe restul ucenicilor Domnului. Oricare altă posibilitate este exclusă. Stăm în fața unui serios „ori - ori”.

S-a spus într-adevăr deseori, că ucenicii s-au aflat într-o amăgire evlavioasă, atunci când au crezut în învierea Domnului și Stăpânului lor; ei s-au încrezut așa de puternic în puterea Lui de biruință, și inimile lor erau așa de umplute de dorința de a-L vedea, că ei au crezut cu adevărat că Isus a apărut în trup în mijlocul lor; într-un cuvânt, ei au avut o viziune, au văzut o fantomă.

Dar, stimat prieten, exact contrar sunt lucrurile. Acea afirmație este o falsificare directă și o răstălmăcire a faptelor. Ucenicii nu au așteptat *nicidecum* învierea lui Isus, și când au primit vestea despre înviere, *nicidecum* nu au crezut-o. Speranțele lor, care erau îndreptate exclusiv spre reinstaurarea împărăției lui Israel și eliberarea poporului de sub domnia romană, au fost duse pentru totdeauna la mormânt împreună cu Mesia cel mort. Totul era întuneric, deznădăjduit de întunecat era totul în jurul lor. Ceea ce le-a spus Domnul despre învierea Lui, a rămas pentru ei așa de total de neînțeles, că vestea despre învierea Lui i-a »pus în uimire« (Luca 24,22.23). Chiar și atunci când Isus a venit personal în mijlocul lor, ei nu au vrut să creadă, că El este. *Credeau că văd un duh*, și Domnul a trebuit să le dea dovezile cele mai clare, de netăgăduit, că El nu este un duh, ci este Om cu adevărat, cu trup și suflet. »Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele«, spune El, »**că Eu sunt**; pipăiți-Mă și vedeți: *un duh n-are carne și oase*, cum vedeți *că am Eu*.« Și pe când ei încă *nu puteau să creadă*, El le-a cerut mâncare, și ei I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. *El le-a luat și a mâncat înaintea lor*. (Luca 24,36-43)

Așa au trebuit ei să primească faptul minunat, - și ei au făcut aceasta cu o bucurie adâncă, fericită – că Isus, Cel care a fost pe cruce în judecata lui Dumnezeu, înviase din morți și că înaintea lor sta nu un duh, o viziune, ci un *Om adevărat, în trup*, un Om care a mâncat și a băut înaintea ochilor lor.

Dar, se spune, evanghelistul Luca a relatat aceste lucruri în felul în care ele i-au fost mai târziu relatate; el însuși nu a fost martor ocular și martor auditiv. Și pentru această obiecție a purtat Dumnezeu de grijă. Făcând excepție de la relatarea evanghelistului Ioan (capitolul 20,19-29), citim în capitolul 10 al Faptelor Apostolilor: »Noi suntem de asemenea martori a tot ce a făcut El în ținutul iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârându-L pe lemn. Pe El, Dumnezeu L-a înviat a treia zi și I-a fost dat să se arate nu la tot poporul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, *nouă care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat dintre cei morți*.« (versetele 39-41) Aici avem relatarea unui martor ocular și a unuia care depune mărturie despre ce a auzit, a apostolului Petru; și iarăși trebuie să spunem: relatarea este așa fel prezentată, că noi ori îl considerăm pe Petru un mincinos, ori trebuie să credem mărturia lui. *Nu există o altă alternativă cinstită!*

Să mergem mai departe. În prima jumătate a capitolului nostru apostolul Pavel prezintă nu mai puțin de șapte mărturii referitoare la învierea lui Hristos. Numărul șapte semnifică în Cuvântul lui Dumnezeu o desăvârșire în lucrurile spirituale, de cele mai multe ori în lucrurile bune, dar uneori și în sens rău. Deci pentru învierea lui Isus este dată în versetele 3 la 8 ale capitolului nostru o mărturie *înșeptită*, deci desăvârșită. Să studiem aceasta mai detaliat.

Mai întâi auzim, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, *după Scripturi*, și tot așa, că El a fost îngropat și a treia zi a înviat, *după Scripturi*. Aproape că nu trebuie să mai spun, că aici este vorba de scrierile Vechiului Testament. Cu sute de ani mai înainte ele au mărturisit direct și indirect despre moartea și învierea lui Hristos. Deja la Avraam găsim o înțelegere a învierii, da, chiar a unei învieri *dintre morți*. El a crezut pe Dumnezeu, »*care înviază morții și care cheamă cele ce nu sunt ca și cum ar fi*« (Romani 4,17). Și atunci când el la porunca divină a mers la muntele Moria, ca să jertfească pe fiul său Isaac, credința în înviere era așa de vie

înaintea sufletului lui, că nici o clipă nu a ezitat să jertfească lui Dumnezeu pe singurul lui fiu preaiubit, cu toate că toate făgăduințele trebuiau să se împlinescă în acest fiu. Credința lui Avraam a judecat cam așa: dacă Dumnezeu cere ca jertfă pe fiul meu Isaac, atunci Dumnezeu trebuie să poată și să-l învieze dintre morți. (compară cu Evrei 11,17-19). Aceași credință l-a făcut apt, pe el și urmașii lui, să locuiască ca străini în țara făgăduinței, fără să posede nici măcar o palmă de loc; căci Avraam privea spre cetatea care are temelii, al cărei ziditor și creator este Dumnezeu. În puterea aceleiași credințe a dat Iosif poruncă cu privire la osemintele lui; căci el se baza pe împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la țara Canaan. Ambele ar fi fost fără sens fără credința în înviere.

Însă noi nu suntem dependenți numai de astfel de indicii, mai mult sau mai puțin neclare, ale acestei credințe din vechiul legământ; noi posedăm și afirmații clare, precise cu privire la ceea ce Dumnezeu voia să facă cu Preaiubitul Lui. Așa auzim de exemplu în Psalmul 16,10: »Căci nu vei lăsa sufletul meu Locuinței Morților, nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.« Acest loc îl citează Pavel în vorbirea sa în Antiohia (Faptele Apostolilor 13) ca mărturie profetică pentru învierea lui Isus Hristos; căci este imposibil ca cuvintele să se refere la David însuși, așa cum apostolul dovedește foarte clar aceasta: »Și David«, spune el, »a murit, a fost adăugat lângă părinții săi și a văzut putrezirea. Dar Acela, *pe care L-a înviat Dumnezeu, n-a văzut putrezirea.*« (compară și cu vorbirea apostolului Petru din Faptele Apostolilor 2).

În Isaia 53,9 este de asemenea profețit, și anume după ce mai înainte s-a spus, că groapa lui Hristos a fost rânduită împreună cu cei răi, dar că mormântul Lui a fost cu cel bogat: »Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, *va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și voia Domnului va prospera în mâna Lui.*«

Mai sunt și alte locuri și indicii în Vechiul Testament care dovedesc nu numai că moartea și învierea lui Isus Hristos au fost adevărate cu mult timp înainte, ci și că în inimile credincioșilor era conștiința vie: există o viață după moarte, există o înviere a trupului. (compară de exemplu cu Daniel 12,13.) Desigur, această conștiință nu era așa de clară ca în timpul noului legământ, nu putea să fie așa de clară, deoarece Hristos încă nu murise și nu înviase și întinericul, care era încă asupra Locuinței Morților, nu era încă luminat; dar era prezentă.

Astfel Scripturile oferă prima mărturie pentru adevărul referitor la moartea și învierea lui Isus Hristos. *Este după Scripturi.*

Acum urmează martorii vii. Primul dintre acești martori, deci al doilea în succesiune, este Chifa (Petru), căruia Domnul i S-a arătat numai lui personal, deoarece el avea cea mai mare nevoie de mângâiere.

Ca al treilea martor, apostolul numește pe cei »doisprezece«, cărora Domnul li S-a descoperit în seara zilei învierii.

În al patrulea rând El S-a arătat la mai mult de cincisute de frați deodată (aici se exclude chiar de la început presupunerea că ar putea fi vorba de o viziune), dintre care cei mai mulți erau încă în viață atunci când Pavel a scris prima sa scrisoare către corinteni. Scrisorile apostolului ajungeau nu numai în locul unde ele erau adresate, ci erau copiate și trimise și în adunările din Iudeea și alte locuri (compară cu 2 Petru 3,15.16); deci dacă cuvintele apostolului ar fi fost în contradicție cu adevărul, el ar fi fost dovedit de minciună de către contemporanii lui.

Al cincilea martor, pe care apostolul îl numește, este Iacov, iar al șaselea martor sunt toți apostolii.

Al șaptelea martor este Pavel însuși, o stârpitură, așa cum el însuși se numește, deoarece pe drumul spre Damasc el a văzut pe Hristos Cel glorificat *înainte de timp*. Acolo l-a înconjurat o lumină din cer, care întrecea strălucirea soarelui, pe el, prigonitorul furios al ucenicilor lui Isus, și a auzit cuvintele: »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?« și la întrebarea lui: »Cine ești

tu, Doamne?», i s-a răspuns: »*Eu sunt Isus, pe care tu Îl prigonești*«. Ceea ce el cel mai puțin ar fi așteptat, ceea ce l-a dovedit a fi un dușman și împotrivor al lui Dumnezeu, pe el, fariseul sever și fără vină, ceea ce l-a aruncat la pământ și toată viața lui de până atunci cu toate calitățile ei a fost aruncată în praf ca o viață pierdută, ceea ce i-a luat toate pe câte el se baza – tocmai aceasta a trebuit să-l întâlnească în ceasul acela, tocmai aceasta a trebuit el să vadă. Acel Isus nesuferit din Nazaret, pe care L-a considerat un înșelător și hulitor, i S-a arătat în slava cerului, ca Fiul Omului glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Întreb: Era aceasta o halucinație, o viziune, născută din emoții lăuntrice profunde, prin impresia impunătoare pe care persoana lui Isus a creat-o asupra acestui om? Este Pavel un martor dubios? Desigur, răspunsul la aceste întrebări nu este greu.

Apostolul este astfel al șaptelea și ultimul martor în această serie minunată de martori, pe care Duhul Sfânt îi pune înaintea ochilor noștri pentru învierea lui Isus Hristos dintre morți; și cu bucurie și mulțumire adusă lui Dumnezeu să repetăm: o mărturie *înșeptită* pentru acest adevăr mare este adresată acum inimilor noastre, o mărturie de netăgăduit, desăvârșit de divină! Dumnezeu a înconjurat adevărul despre învierea trupească a Fiului Său preaiubit, a scumpului nostru Domn, cu un înșeptit zid de apărare; și, prietenii mei dragi, nu la întâmplare este așa. Căci învierea lui Isus Hristos este fundamentul Evangheliei, fundamentul creștinismului. Cu ea stă și se prăbușește mântuirea noastră veșnică.

Să ascultăm ce spune apostolul corintenilor: »*Dacă nu este o înviere a morților*«, - aceasta se afirma de către învățătorii falși, - »nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, atunci într-adevăr *este zadarnică și predicarea noastră și zadarnică este și credința voastră*. Ba încă suntem descoperiți și ca *martori mincinoși ai lui Dumnezeu*«, - tocmai ce am spus mai înainte - »fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. ... Și dacă Hristos n-a înviat, credința voastră este zadarnică, *voi sunteți încă în păcatele voastre* și atunci, într-adevăr, cei care au adormit în Hristos *au pierit*. Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, *atunci suntem cei mai de plâns dintre oameni*.« (versetele 13 - 19)

Exact așa este. Argumentarea apostolului are o putere copleșitoare. Ori este adevărat ce au mărturisit acei martori, relatările lor sunt demne de încredere, ori ei sunt mincinoși și înșelători, și întreaga Evanghelie este o fabulă, creștinismul o înșelătorie. *Să luăm bine seama ce este pus în joc!* Da, Dumnezeu să ne dea har, să nu ne lăsăm jefuiți prin nimic și nimeni de singurul lucru care poate să dea pace și odihnă, pentru acum și pentru veșnicie, inimii sărmâne a omului! Să ne încredem din toată inima, cu simplitatea unui copil, în Acela care nu poate să mintă, »în *Cel ce a înviat dintre cei morți pe Isus, Domnul nostru*, care a fost dat pentru greșelile noastre și *a înviat pentru îndreptățirea noastră*«. (Romani 4,24.25)

Este remarcabil, că femeile, care au văzut pe Domnul după învierea Sa, nu sunt numite în rândul martorilor. Desigur aceasta este așa, pentru ca mărturia înșeptită, desăvârșită, despre învierea lui Hristos să nu fie cătuși de puțin slăbită. Ajungem astfel din nou la același „ori – ori” serios. O ocolire nu este posibilă. Ori ne plecăm înaintea mărturiei inviolabilă a învierii lui Isus Hristos dintre morți și prin credință avem voie apoi să luăm rezultatele minunate ale morții și învierii Sale, biruința Fiului lui Dumnezeu asupra morții, asupra lui Satan și asupra păcatului, cu toate urmările ei binecuvântate – ori contestăm revelația divină și atunci în mod necesar rămânem în întuneric, sub puterea lui satan, dumnezeul și căpetenia lumii acesteia, care »a orbit gândurile celor necredincioși, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei«. (2 Corinteni 4,4)

Vai, înțelepciunea omenească a ajuns în toate timpurile în contradicție cu adevărul lui Dumnezeu; »Căci cuvântul crucii este o *nebunie* pentru cei care pier«, și invers: »înțelepciunea lumii acesteia este o *nebunie* înaintea lui Dumnezeu«. (1 Corinteni 1,18; 3,19)

Lupta dintre lumină și întuneric, care de la început, de la căderea în păcat a omului, nu a încetat, vinuește în timpul actual cu putere mărită în jurul nostru, și fiecare inimă omenească este constrânsă la decizia, dacă vrea să fugă de puterea întunericului și să se arunce în brațele

lui Isus Hristos, ale Mântuitorului răstignit și înviat, cu credință în lucrarea de împăcare înfăptuită de El, ori își pleacă urechea spre vocea înșelăciunii și vrea să urmeze pe aceia care, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu cu o așa asprime tăietoare, »pier«. Dacă cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier, el este *puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru cei care vor fi mântuiți*. Da, lui Dumnezeu Îi place, deoarece lumea prin înțelepciunea ei nu L-a cunoscut, *să mântuiască pe cei care cred, prin nebunia predicării*. Și El înaintează liniștit în această lucrare, împlinește planurile dragostei Sale mântuitoare, salvând aici pe unul, smulgând acolo pe altul din nimicirea amenințatoare, fără să ia în seamă pe oameni și aroganța lor mândră.

Da, Dumnezeu face o lucrare mare în zilele noastre. Niciodată nu au fost așa de mulți oameni pe pământ, care prin credința vie în Salvatorul și Mântuitorul lor au găsit pace cu Dumnezeu, iertarea păcatelor lor și o nădejde sigură pentru veșnice și pentru acum. Și în țara noastră Duhul lui Dumnezeu este puternic la lucru, să mântuiască suflete și să le conducă din întuneric în lumina Sa minunată, cu toate eforturile lui satan de a tăgădui lucrarea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și de a aduce sufletele sub influențele orbitoare ale necredinței și ale »împotrivirii științei pe nedrept numită astfel«. Dumnezeu să fie glorificat! Predica nebună a crucii este vestită în lung și în lat, și mii de oameni au crezut și acum laudă pe Acela care a murit la cruce pentru ei, care a înviat dintre morți pentru îndreptățirea lor și S-a așezat la dreapta maiestății în înălțime, și care curând se va reîntoarce, ca să ia la Sine pe toți ai Săi. Mii de oameni preamăresc cu bucurie harul care a dat odihnă conștiinței lor încercate, a adus pace inimii lor lipsite de pace, și a umplut golul deznădăjduit al înlăuntrului lor cu bucurie și satisfacție fericită.

Încă mai răsună mesajul harului: »Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii«; și: »*Celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!*« Dar și pentru zilele noastre este valabil cuvântul serios al profetului: »*Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți*; căci în zilele voastre Eu fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva«. (Faptele Apostolilor 13,41)

Fie ca toți, care astăzi sunt prezenți aici, da, fie ca fiecare inimă omenească, care aude mesajul despre harul lui Dumnezeu în Hristos, să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, atâta timp cât mai durează timpul harului! Fie ca fiecare să-și recunoască în lumina lui Dumnezeu starea lui pierdută și să vină la Hristos! »Să știți dar, fraților, că *prin El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este îndreptățit prin El* de toate lucrurile de care n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise.« Orice contribuție proprie este exclusă, orice încercări de înnobilitare a omului sunt zadarnice. El este un păcătos, un păcătos pierdut, neputincios. Acesta este un adevăr amar, deosebit de amar pentru inima omului mândră, arogantă; dar este adevărul *lui Dumnezeu, sentința lui Dumnezeu*. Ferice de oricine se pleacă sub această sentință și din inimă spune: »Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?«! Lui i se dă astăzi, ca și atunci, răspunsul: »Crede în Domnul Isus Hristos«, și: »Acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm. Dacă *mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți*, vei fi mântuit«. (Romani 10,8.9)

Partea a II-a

Prima și a doua înviere

»Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecării.« (Ioan 5,25-29)

»Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu el o mie de ani.« (Apocalipsa 20,5-6)

Seara trecută ne-am ocupat cu învierea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Astăzi doresc, în continuarea celor două locuri citate din Scriptură, să spun un cuvânt cu privire la învierea morților în general.

Există o părere din vechime și mult răspândită, că învierea va fi generală, adică toți morții, fie că au adormit în credință, fie că au murit în necredință, toți vor fi chemați în același moment din morminte și apoi vor fi puși împreună înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca acolo să primească ce au făcut în viața lor, fie bine fie rău. Această părere, oricât de veche ar fi ea și oricât de larg ar fi ea acceptată, este greșită. Ea contrazice învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Potrivit acestui Cuvânt există două învieri, și anume întâia înviere și a doua înviere; sau așa cum spune Domnul în Ioan 5, o înviere a *vieții* și o înviere a *judecării*; sau cum citim în alte locuri din Scriptură, o înviere *dintre cei morți* și o înviere a *morților*. Toți cei care au parte de întâia înviere sunt considerați fericiți și sfinți, căci moartea a doua nu are nici o putere asupra lor.

Ce este de fapt »moartea a doua«?, aud punându-se întrebarea. Răspunsul este serios. Îl găsim în cartea Apocalipsa, la sfârșitul capitolului 20. Moartea a doua este »iazul de foc«, sau »iazul care arde cu foc și cu pucioasă« (Apocalipsa 21,8). Moartea a doua nu are nici o putere asupra acelor care au parte de întâia înviere. Deasupra numelui lor și a istoriei lor stă cuvântul prețios »viață«. Însă toți cei care aparțin celei de-a doua înviere, al căror nume nu se găsește scris în cartea vieții, toți care au plecat în necredință din această lume vor cădea în posesia morții a doua. Pe ei îi caracterizează cuvântul serios „moarte”.

Înainte însă de a ne ocupa mai detaliat cu aceste două perioade ale învierii, doresc să revin la locul din Scriptură pe care l-am citit ailaltă seară, și din care am putut studia mai detaliat numai prima frază; căci tocmai în acel loc (1 Corinteni 15,20-28) ni se dă un rezumat scurt, concentrat, al ultimelor evenimente. În legătură cu cuvintele: »Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți«, Domnul este numit *pârğa celor adormiți*. Domnul nostru preaiubit are multe titluri, acelea, care dintotdeauna *Îi aparțin*, și din acelea pe care *El le-a dobândit*. Primei categorii îi aparțin toate acele nume și titluri care desemnează ce este El în Persoana Sa și ce era El din veșnicie; ca de exemplu Iehova, Cuvântul veșnic, Fiul lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, Creatorul tuturor lucrurilor și așa mai departe. Celei de-a doua categorii îi aparțin toate titlurile, pe care El *Și le-a dobândit* prin întruparea Sa, prin umblarea Lui în ascultare ca Om aici jos pe pământ, prin lucrarea înfăptuită de El, prin moartea și prin învierea Sa. În privința aceasta El este de exemplu Fiul Omului, Slujitorul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu, Marele Preot, Capul trupului Său, al Adunării, și multe altele. Acestor titluri dobândite aparține și titlul numit aici: *pârğa celor adormiți*.

Domnul și Mântuitorul nostru a murit, El a murit cu adevărat, nu numai aparent. În acele trei ore îngrozitoare de întuneric El a fost din cauza păcatelor noastre sub mânia lui

Dumnezeu; El a băut paharul acestei mâni, suferind moartea ca plată a păcatului. El, Cel sfânt și drept, Prințul vieții, a fost pus în țărâna morții. (compară cu Psalm 22,15). Dar când dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu au fost satisfăcute pe deplin în El, când Dumnezeu a fost glorificat cu privire la păcat și puterea lui satan a fost zdrobită, El S-a sculat ca Cel dintâi dintre cei morți. Cu toate că și credincioșii morți în timpul Vechiului Testament aparțin desigur celor adormiți, această denumire se folosește cu privire la credincioșii care mor de fapt abia odată cu moartea și învierea Domnului. Așa citim despre Ștefan, primul martir al Bisericii, că el, urmând exemplul Domnului său, și-a încredințat sufletul Domnului, s-a rugat pentru dușmani, și – *a adormit*. Și în 1 Tesaloniceni 4,13 și 14 se spune: »Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care *au adormit*«, și: »tot așa Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care *au adormit în Isus*«. Și în capitolul, cu care ne ocupăm acum, citim în versetul 18: »și atunci, într-adevăr, cei care *au adormit în Hristos*«, și în versetul 51: »*nu toți vom adormi*« și așa mai departe.

Hristos este *pârگا celor adormiți*, nu a celor *morți*. El este Cel dintâi, căci El trebuie să aibă întâietatea în toate lucrurile. El este Biruitorul lui satan, nu numai în viața Lui aici pe pământ, ci și în moartea Sa. El a ieșit biruitor din mormânt, a înviat *dintre cei morți*, și astfel a dovedit, că moartea nu are nici o putere asupra Lui, și mai departe, că toți, care Îi aparțin, au fost răpiți pentru totdeauna dinaintea acestei puteri întunecate. Cine crede în El, Cel răstignit și înviat, și va fi chemat din această lume, *nu moare* în sensul obișnuit al cuvântului, ci *adoarme, merge acasă la Isus*, Domnul său. Hristos a purtat pentru el mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului și a nimicit pe cel ce avea puterea morții; cel care crede este un *salvat* al Domnului și are parte împreună cu El de învierea *dintre cei morți*. Moartea a doua nu are nici o putere asupra lui.

Hristos este Cel dintâi, totodată Cel dintâi rod al *întâiei* învieri. Auzim într-adevăr, că în momentul când Isus a strigat: »S-a sfârșit!«, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți au fost trezite. Dar această trezire a fost numai urmarea lucrării făcute de Hristos, și este remarcabil, că acești sfinți abia *după învierea Sa* au ieșit din morminte și s-au arătat multora în Ierusalim. (Matei 27,50-53)

Mai mult chiar. Învierea morților stă exclusiv în legătură cu *Omul*, cu Hristos. »Căci dacă *moartea a venit prin om*, tot *prin om a venit și învierea morților*.« (1 Corinteni 15,21) Prin primul om Adam a venit păcatul în lume, și prin păcat moartea, și moartea a trecut la toți oamenii, deoarece toți au păcătuit. (Romani 5,12) Toți urmașii lui Adam prin păcat au căzut sub puterea aceluia, care are autoritate asupra morții. Nimeni nu este exclus. Dar a venit ultimul Adam și a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu acolo unde era căzut primul om. El a împlinit lucrarea, pe care I-a dat-o Tatăl s-o facă. Pe baza acestei lucrări și pe baza învierii Sale El are acum dreptul și puterea să distrugă domnia morții asupra omului și să-l învieze. Tatăl I-a dat autoritate peste toată carnea (firea), și El are *cheile morții și ale Locuinței Morților*. (Ioan 17,2; Apocalipsa 1.18) Astfel cele două, moartea și învierea, au venit printr-un om. Desigur, aceasta nu lezează nicidecum autoritatea absolută a lui Dumnezeu, să trezească la viață când vrea și pe cine vrea.

»Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii.« (1 Corinteni 15,22) Apostolul se referă aici la aceia care aparțin lui Hristos. El vorbește totodată de două familii și de căpeteniile lor. Familia lui Adam constă din toată omenirea: ei toți *mor*. Familia lui Hristos constă din toți aceia care aparțin lui Hristos, și toți aceștia *vor fi făcuți vii* la înviere. Căci aici este vorba exclusiv de *trup*, nu de *suflet*, oricât de important ar fi acesta din urmă la locul lui.

Împreună cu Hristos, pârگا, a început prima înviere, învierea *dintre cei morți*. Restul morților rămân în mormintele lor. Fiecare va fi făcut viu la rândul lui: »Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos«. (1 Corinteni 15,23) La venirea Lui? Ce vrea să spună aceasta? Pe când Domnul era în momentul să părăsească această lume și pentru ultima dată a fost împreună cu ucenicii Săi, El le-a spus: »Să nu vi se tulbure inima! Voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri«, și: »Eu Mă

duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însuși, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi». (Ioan 14,1-3)

Când se va împlini această făgăduință, »*la venirea Sa*« sau »*revenirea Sa*«, se va împlini și cuvântul apostolului nostru. Toți cei care au adormit în El, vor fi chemați atunci din mormintele lor. Nu „toți” Îl vor vedea atunci, ci numai ai Săi. Niciun copil al lumii nu L-a văzut după învierea Sa, numai aceia, care L-au iubit și au crezut în El. Lumea L-a văzut pentru ultima dată pe cruce; ei nu-L vor vedea înainte ca El să vină pe norii cerului, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și pe ei care nu ascultă de Evanghelie. (2 Tesaloniceni 1,7-10)

Dar înainte ca aceasta să aibă loc, El revine pentru ai Săi. Ei Îi sunt deosebit de prețioși, și El revine să-i introducă în savurarea veșnică a acelor binecuvântări și glorii, pe care El le-a dobândit și le-a pregătit pentru ei. Mirele ia mireasa acasă în casa Tatălui. Inima Lui iubitoare dorește să-i dea tot ce El Însuși posedă; și de îndată ce mireasa este completă și ultimul mădular a fost adunat, El va reveni să încununeze lucrarea Sa. Atunci glasul Lui va pătrunde în mormintele celor mântuiți, și ei Îl vor auzi și vor ieși afară spre învierea vieții. »Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia *cei morți în Hristos*.« (1 Tesaloniceni 4,16) Restul morților nu vor fi aduși la viață; ei vor învia abia după ce au trecut cei o mie de ani ai Împărăției lui Hristos aici pe pământ. Toți cei care nu mor în Hristos, »*ceilalți, care n-au nădejde*« (1 Tesaloniceni 4,13), vor ieși din mormintele lor abia *la sfârșit*, când va trece cerul și pământul, pentru judecată.

Aici doresc încă o dată să scot în evidență ce este cel mai important, că învierea, potrivit învățăturilor foarte clare ale Scripturii, va fie una *în trup*, exact așa ca la Domnul Isus Însuși. I-a plăcut lui Dumnezeu să prezinte aceasta așa de clar și de precis în Cuvântul Său, ca să nu fie posibilă nici o rătăcire, nici o deviere. Când Isus a murit, multe trupuri ale sfinților adormiți au înviat. Apostolul Pavel scrie romanilor: »Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos dintre cei morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi.« (Romani 8,11) În capitolul nostru (1 Corinteni 15) se spune: »este semănat un *trup natural* și înviază *trup duhovnicesc*. Dacă este un trup natural, este și un trup duhovnicesc.« (versetul 44) În Filipeni 3 citim în versetele 20 și 21, că noi așteptăm pe Domnul Isus Hristos să vină din cer ca Mântuitor, care »*va schimba trupul* stării noastre smerite și-l va face asemenea *trupului Său de slavă*«; și în 1 Tesaloniceni 5,23 apostolul exprimă încrederea, că duhul nostru, sufletul nostru și trupul nostru (deci, omul întreg) vor fi păzite întregi, fără vină, *la venirea Domnului nostru Isus Hristos*.

Acestea sunt numai câteva locuri, din multe altele. O tăgăduire a învierii trupului este de aceea, nici mai mult nici mai puțin, o tăgăduire a verosimilității dovezii divine scrise, da, a însăși dovezii scrise. Învierea trupului este stâlpul de bază și pilastrul de colț al adevărului creștin; cu căderea lor se prăbușește întreaga clădire. De aceea nu ne rămâne nici o altă alegere: noi trebuie ori să acceptăm adevărul cu privire la învierea trupului ori să renunțăm la creștinism, și anume să renunțăm *definitiv* la el.

Ce vrem să facem? Să credem mărturia lui Dumnezeu și să ne așezăm pe Stânca de neclintit a veacurilor? Sau să ne plecăm urechea necredinței și să ne încredem în duna de nisip mișcător a părerilor și afirmațiilor omenești? Fiecare din noi trebuie să ia o decizie. **Ori-ori!** Fie ca noi noi toți să trecem de partea Dumnezeului veșnic credincios și să primim Cuvântul Său viu, și care rămâne, ca pe o lumină pentru picioarele noastre și ca lumină pe cărarea noastră! În această lumină totul este luminos și sigur, fără ea totul este întuneric și lipsit de mângâiere.

Ce am spus cu privire la învierea *trupului* se referă desigur la ambele învieri, la prima și la a doua înviere. Pe cât de serios este pentru necredincioși, pe atât de minunat este pentru credincioși. Venirea Domnului este aproape. El spune: »Eu vin curând!« Totul se grăbește

spre sfârșit, spre ținta finală. Nu va mai dura mult și va veni decăderea totală, și antihrist, omul păcatului, se va arăta. Dar, Dumnezeu fie glorificat! Înainte de aceasta revine Isus. Ferice de oricine este al Lui, când va veni El! El va auzi chemarea Lui și va fi răpit de pe acest pământ ca să-L întâmpine în văzduh, și să fie pentru totdeauna la El. Cei adormiți în Hristos vor ieși din mormintele lor, și credincioșii, care vor fi în viață, vor fi transformați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi. (1 Tesaloniceni 4,16-17; 1 Corinteni 15,51-52) – Prieten drag! Avem noi toți această speranță? Va găsi Isus gata pe fiecare din noi, dacă va veni în noaptea aceasta?

Mai rămâne de spus un cuvânt despre succesiunea perioadelor diferite ale primei învieri. Am auzit deja: »dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos«. În capitolul 20 al cărții Apocalipsa, din care am citit la început un verset, este vorba de alți sfinți, decât aceia care aparțin miresei lui Hristos. După ce Hristos a introdus mireasa Sa cerească în glorie, începe pentru acest pământ perioada judecăților. Cartea Apocalipsa vorbește de șapte peceti, de șapte trâmbițe și de șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Judecăți îngrozitoare, în acțiunea și extinderea lor mereu crescândă, vor veni peste acest pământ și vor năvăli asupra locuitorilor lui vinovați. În timpul acestei perioade de necaz, în care nelegiuirea se va înmulți excesiv, Dumnezeu va trezi încă o dată o mărturie a harului Său; din nou vor merge mesageri și vor vesti pretutindeni evanghelia *împărăției*, a cărei predicare a fost întreruptă cândva. Acești martori vor fi uciși din pricina mărturiei lor; da, toți cei care nu vor vrea să se închine fiarei și icoanei ei, vor trebui să plătească cu viața credințioșia lor. Însă toți aceștia, la sfârșitul timpului de necaz, când Hristos va apărea în slavă, ca să întemeieze pe pământ împărăția Sa, vor învia *dintre cei morți*. Ei aparțin deci tot de *întâia înviere*; ei constituie încheierea, ultima perioadă a acestei prime învieri. »Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.« După încheierea împărăției de o mie de ani va veni judecata finală - »după aceea sfârșitul«. Toți morții, toți, cei care sunt încă în morminte, vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și, înviați, vor sta înaintea marelui Tron alb, ca acolo să fie judecați după faptele lor. Aceasta este *a doua înviere*, *învierea morților* sau *a judecății*. Între aceasta și ultima perioadă a primei învieri este o perioadă de timp de cel puțin o mie de ani.

Să amintim în acest loc, că judecata descrisă în Matei 25,31, și versetele care urmează, nu trebuie confundată cu judecata finală dinaintea marelui Tron alb. Aceasta este judecata *morților*, aceea este judecata *celor vii*, care va avea loc când Domnul va apărea pe pământ cu putere și slavă. Atunci *popoarele* pământului vor fi adunate înaintea tronului Său, și »El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre«. Singura întrebare decisivă va fi atunci, dacă cei adunați au primit sau nu pe mesagerii Evangheliei, despre care tocmai am vorbit. În primul caz sunt cei *binecuvântați*, care vor intra în împărăția care le-a fost pregătită *de la întemeierea lumii*, (împărăția de o mie de ani, care a fost amintită de mai multe ori); în cazul al doilea sunt cei *blestemați*, care vor fi aruncați în focul care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui. În ambele cazuri *sentința* are efecte *veșnice* (compară cu versetul 46).

Nu pot să ocolesc să lămuresc pe scurt o întrebare, care dintotdeauna a preocupat mintea omului și care în zilele noastre începe să devină tot mai arzătoare. Este aceasta: Ce se întâmplă cu *sufletele* celor plecați, până în momentul când trupurile vor fi înviate? Și la această întrebare Cuvântul lui Dumnezeu dă lămuriri clare. S-a afirmat de multe ori, și această învățătură se răspândește astăzi iarăși cu multă râvnă, că sufletul, atunci când se desparte de trupul omului, *adoarme* și rămâne inconștient în această stare de somnolență până la înviere. Această învățătură, care se bazează pe unele afirmații neînțelese din Vechiul Testament, este cu totul greșită. Sufletele celor plecați nu *dorm*, ci merg în Hades. (Din păcate Luther a redat două cuvinte grecești diferite: hades și gheena, printr-un singur cuvânt: iad.) Sufletul omului bogat și sufletul sărmanului Lazăr sunt ambele în Hades, și anume în deplina conștientă a stării lor și în amintirea clară de ce se petrece pe pământ; unul este în pace și liniște, celălalt în chin și suferință. Astfel în *Hades* există atât bucurie cât și chin; *în iad este numai chin*. Și cu

toate acestea Hadesul nu este starea finală, nici pentru cei drepecți și nici pentru cei nedrepecți. El este o stare *intermediară*, în care se află sufletul celor plecați.

Când Isus a murit, și sufletul Lui S-a dus în locuința morșilor (compară cu Faptele Apostolilor 2,27), dar Hadesul a fost pentru El Paradisul lui Dumnezeu. »Astăzi«, spune El tâlharului de pe cruce, »*vei fi cu Mine în Paradis*«. Nu-i așa, că aceasta este cu totul altceva decât: „Astăzi vei muri și nu se va mai ști nimic de mine și de tine”? Aceasta nu ar fi fost o mare mângâiere pentru tâlhar. Așa spune și Pavel: »*Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine*.« (Filipeni 1,23) Dacă ar fi așteptat adormirea sufletului său, cu siguranță ar fi dorit să rămână în viață; căci o viață conștientă cu Hristos, chiar dacă era cu multe neazuri, era pentru un om, pentru care Hristos era *totul*, mult mai de valoare decât o adormire inconștientă, o vegetare, lipsită de bucurie, *fără* Hristos.

Nu, prietenul meu drag, când omul moare, sufletul lui nu adoarme, ci el se mută de partea cealaltă în veșnicie, și anume nu în locul destinației lui veșnice, dar în Hades, în acea stare intermediară, care pentru cei adormiți în Hristos înseamnă odihnă adâncă și bucurie sfântă, - ei sunt la Isus, - și pentru cei morși în păcatele lor este o stare de chinuri lipsită de speranță; »Pe lângă toate acestea«, spune Avraam, »între noi și voi *este întărită o prăpastie mare*, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.« (Luca 16,26) Soarta celor două grupe este hotărâtă pentru totdeauna. Vai, ce va fi pentru cei pierduți, acolo să-și aducă aminte de multele ocazii când li s-a vestit mesajul harului lui Dumnezeu, când comoditatea, teama de oameni, dragostea de lume și lucrurile ei, goana după distracției și alte lucruri de felul acesta le-a umplut inima și au înăbușit îndemnurile serioase.

Și în seara aceasta glasul Fiului lui Dumnezeu ne-a vorbit. Noi am citit: »Adevărat, adevărat vă spun că *vine ceasul și acum a și venit*, când cei morși vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi.« Atunci începuse deja această oră a harului, în care vocea Fiului lui Dumnezeu vorbea *morșilor spirituali*, și ea încă mai durează; cine aude această voce, cine ascultă de ea, va trăi, cine nu ascultă de ea, rămâne în moarte. Cuvântul lui Dumnezeu este sever, da, este mai tăietor decât o sabie cu două tășuri; el taie adânc și oferă fiecărui om locul care i se cuvine, fără să se aibă în vedere prestigiul persoanei. Toți cei prezenți aici în seara aceasta stau *ori* de o parte *ori* de cealaltă parte, *ori făcuți vii ori încă în moarte*. Aici nu este drum de mijloc, nu este teren neutru. Dar vocea Fiului lui Dumnezeu *încă mai vorbește* în har. »Vino la Mine«, spune Isus, »vino, suflete trudit și împovărat, și Eu îți voi da odihnă!« »Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.« (Ioan 6,35) Năzuiești tu după pace? El a făcut pace prin sângele crucii Lui. Dorești tu răscumpărarea și iertarea? În El avem răscumpărarea, avem iertarea păcatelor. Dorești adevărul? El este adevărul. Însetezi după cunoaștere și înțelepciune? În El găsești toate comorile înțelepciunii și cunoașterii.

De aceea ascultă de vocea Fiului lui Dumnezeu! Desigur, un om poate astăzi să-și împietrească inima și să-și închidă urechea. Dar el este responsabil de ceea ce aude și trebuie să suporte urmările veșnice ale faptelor sale. »Dacă ești înțelept, pentru tine ești înțelept; dacă ești batjocoritor, *tu singur vei suferi*.« (Proverbe 9,12) Și ține minte: la judecată nu se va mai spune: *cine vrea, să vină!* Nu, în ceasul acela *toți* care vor fi în morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu. Fie că vreau, sau nu vreau, ei vor auzi și vor trebui să dea ascultare strigătului puternic. Chiar dacă praful lor va fi demult împrăștiat în toate direcțiile, chiar dacă pentru ochiul omenesc a dispărut orice urmă a trupului de odinioară – fii convins, Dumnezeu va ști să-l găsească! Pentru El el nu este pierdut. Chiar și marea va fi constrânsă să dea înapoi pe morșii ei.

Știu foarte bine, că necredința batjocorește în privința aceasta; cum ar putea să fie altfel? Toate concluziile ei și le întemeiază pe sine însuși și în calculele ei nu ține seama de Dumnezeu, sau ea își face un Dumnezeu cum îi place ei. Așa a fost deja și în timpul Domnului Isus. Odată au venit saducheii, naționaliștii zilelor acelea, la El cu cunoscuta istorie a femeii care a avut șapte bărbați. Cum va fi cu ea la înviere? A cui va fi ea soție? Vai,

oamenii înțelepți credeau că vor prinde pe Isus în cursa lor. Întrebarea lor batjocoritoare voia să dovedească absurditatea credinței în înviere. Dar cursa a fost întinsă propriilor lor picioare. »*Vă răătăciți*«, a spus Isus, »*necunoscând nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.*« (Matei 22,23-32) Așa a fost totdeauna. Necredincioșii nu cunosc Scripturile; oricât de familiarizați ar fi ei cu litera Scripturii, duhul ei le este total necunoscut, ei *nu pot* s-o aprecieze. Pe de altă parte ei nu cunosc puterea lui Dumnezeu. Acești doi factori lipsesc total în socotelile lor; de aceea nu trebuie să ne mirăm de rezultatul socotelii lor. Va veni însă rândul uimirii, da, al groazei, când se va împlini cuvântul Fiului lui Dumnezeu. Fie că ei primesc sau nu, este scris, și nu va trece: »Vine ceasul când **toți** *cei din morminte* vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății.«

Cei care au practicat binele? – Vai, se va gândi cineva, acesta este un cuvânt pentru mine. Dacă de aceasta este vorba, atunci nu-mi va lipsi. Permanent m-am ostenit să-mi îndeplinesc obligația ca om și creștin; nimeni nu mă poate acuza de o faptă rea.

Prietene! Dacă tu așa gândești, atunci ai făcut o socoteală greșită. Cu tine este ca și cu saducheii de odinioară: nu cunoști Scripturile. Măsura, cu care tu măsoară, nu este valabilă înaintea lui Dumnezeu. Iudeii au întrebat odinioară pe Domnul Isus: »Ce să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?« El le-a răspuns: »Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți în Acela pe care El L-a trimis.« (Ioan 6,28-29) Ai făcut tu aceasta? Dacă nu, atunci nu ai făcut prima lucrare, cu care un om poate să placă lui Dumnezeu. S-ar putea ca vina ta să nu fie așa de mare ca a vecinului și prietenului tău; dar vina este prezentă, și tu nu o poți plăti. Drumul, care duce la pierzare, este *larg*; pe el este loc nu numai pentru calomniatori și batjocoritori, pentru bețivi și imorali, ci și pentru religioși și onorabili, pentru prietenii modestiei și oamenii sobri. Unii nu vor pentru nimic în lume să aibă a face cu ceilalți; *nu, nicidecum nu!* Fiecare merge pe calea lui deosebită, dar toți merg pe *un drum comun*, în întâmpinarea pierzării. Toți sunt păcătoși, necurați, pierduți. Tuturor li se poate ajuta numai *prin singura jertfă a trupului lui Isus Hristos*, prin Fiul lui Dumnezeu, care odinioară Și-a plecat capul sub loviturile nimicitoare ale judecății divine. El este Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl **decât numai prin El**. »Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.« (1 Ioan 5,12) »Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-a ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.« (Ioan 3,36)

Aceasta este vorbirea simplă, ușor de înțeles de toți, a Cuvântului lui Dumnezeu. O, ascult-o și crede-o, și apoi învață să intonezi în strigătul: »A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.«

Partea a III-a

Marele tron alb și starea veșnică

»Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc. Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este. Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel care stătea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate noi”. Și a spus: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt sigure și adevărate.” Apoi mi-a zis: „S-a sfârșit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel care va birui va moșteni aceste lucruri. Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.» (Apocalipsa 20,11 – 21,8)

Învierea Domnului nostru Isus Hristos și învierea morților au fost tema care până acum a preocupat atenția noastră. Ca de la sine se naște acum întrebarea: Ne-a descoperit Dumnezeu și altceva în afară de moarte și înviere? Ne-a dat El informații despre starea după moarte și după părăsirea mormântului? Sau cu privire la *lucrurile veșnice* găsim numai informații?

Dacă se pun astfel de întrebări, sau altele asemănătoare, se aude mereu spunându-se: da de unde! Niciun om nu știe ce va fi după moarte. Nu s-a întors nimeni de dincolo, ca să ne spună ce este acolo și ce ne așteaptă.

Ambele afirmații sunt neadevăruri clare. Noi știm desigur ceva despre lumea cealaltă, și în afară de aceasta a venit Cineva, ca să ne spună despre lucrurile din lumea cealaltă, invizibile. Deja în Vechiul Testament, dar cu mult mai mult în Noul Testament, în acela în întuneric, în acesta clar și general înțeles, Dumnezeu ne-a vorbit despre aceste lucruri; și mai mult chiar, Fiul lui Dumnezeu Însuși S-a coborât din slavă pe pământul nostru, ca să ne facă cunoscut gândurile și hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu și să ne spună care va fi soarta veșnică a omului, atât a aceluia a cărui credință este în Isus, cât și a aceluia care refuză să primească pe Hristos ca Mântuitor al lui. Da, în textul citit, vizionarul inspirat dă așa de mult voalul la o parte, că ne este permisă o privire adâncă în epoca nesfârșită a veșniciei; vedem totul foarte clar și precis, lucrurile iau chip și viață înaintea ochilor noștri.

În 1 Corinteni 15,24, după constatarea ordinii în care va avea loc învierea, am citit: »după aceea va veni sfârșitul«. Acest sfârșit ne este prezentat mai detaliat aici în cartea Apocalipsa, atât sfârșitul tuturor lucrurilor create, al cerului și al pământului, cât și sfârșitul oamenilor, sfârșitul grav al „morților”, și sfârșitul minunat al celor ce trăiesc veșnic cu Hristos; precum și în cele din urmă sfârșitul tuturor căilor lui Dumnezeu cu pământul acesta, predarea împărăției din partea Domnului Isus Dumnezeului Său și Tatăl. I-a plăcut lui Dumnezeu să lase să se reverse harul Său peste noi în toată înțelepciunea și priceperea (Efeseni 1,8), și El ne vorbește cu o așa claritate, că învățăturile Lui nu pot fi greșit înțelese. Numele Lui să fie glorificat

pentru aceasta! Nu este nevoie de o minte iscusită sau de o pregătire academică, ca să înțelegi vorbirea lui Dumnezeu. Nu, cititorul cel mai simplu, cu cea mai puțină școală, poate înțelege ce Dumnezeu îi spune; și este foarte remarcabil, că tocmai în această carte a Revelației chiar de la început sunt numiți fericiți cei care aud cuvintele prorociei și le păzesc. (Apocalipsa 1,3) Dumnezeu să ne dăruiască tuturor, ca noi să fim acei oameni fericiți sau să devenim fericiți!

»Am văzut«, spune Ioan, »un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el.« (versetul 11) Nu este nevoie de explicații suplimentare, pentru a ști cine este Cel ce stă pe scaunul de domnie. Este Dumnezeu; dar Ioan nu spune: „am văzut pe Dumnezeu stând pe scaunul de domnie”, deoarece Dumnezeu locuiește într-o lumină, pe care nu o poți pătrunde, și nici un om nu L-a văzut vreodată, și nu-L poate vedea. (1 Timotei 6,16) De altfel știm, că Dumnezeu a dat toată judecata Fiului, așa că noi putem spune de asemenea: *este Hristos*, care stă pe scaunul de domnie; dar Hristos este Dumnezeu.

Deja în capitolul 4 al cărții noastre, Ioan vede un scaun de domnie minunat, »și pe scaunul de domnie stătea Cineva«. Nici aici nu se spune cine era Acel »Cineva«. Ioan descrie numai înfățișarea Lui: »Și Cel ce stătea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.« (versetul 2 și 3) Acest curcubeu strălucitor, în culoarea plăcută a smaraldului, lipsește în capitolul 20. De ce? Deoarece în timpul la care se referă capitolul 4, Cel care stătea pe scaunul de domnie încă Își aducea aminte de legământul Lui făcut cu pământul. Curcubeul este semnul cunoscut al acestui legământ. (compară cu Geneza 9,11-17) Sfârșitul încă nu era aici. Vor veni desigur judecăți îngrozitoare asupra pământului, - »din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete« - dar Dumnezeu încă Își aduce aminte de legământul pe care El l-a făcut cu Noe. Aici însă (în capitolul 20) ne găsim la sfârșitul tuturor căilor lui Dumnezeu cu această creație. Timpul de har și îndelungă răbdare a lui Dumnezeu a trecut, a venit ceasul răzbunării, și anume o răzbunare fără milă, o judecată fără har.

Un tron mare și alb a fost ridicat. Culoarea albă amintește de curăția și sfințenia acestui scaun de domnie și a Aceluia care șade pe el, precum și de asprimea și dreptatea incoruptibilă a judecății, care pleca de la el. Cerul și pământul au fugit dinaintea Judecătorului sfânt, și nu s-a mai găsit nici un loc pentru ele¹. Sfârșitul tuturor lucrurilor văzute, create, a venit, sfârșitul sistemului actual, așa cum Dumnezeu l-a creat. Această creație este temporală și trecătoare; ea are un început și un sfârșit, și anume un sfârșit în judecată, din cauza păcatului, prin care ea a fost murdărită și stricată. În a doua epistolă a lui Petru se spune: »Cerurile și pământul de acum sunt *păzite și păstrate*, prin Cuvântul Său, *pentru focul* din ziua de judecată și de pierzare a oamenilor nelegiuți. ... Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea, cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul, cu toate lucrările de pe el, vor fi arse.« (2 Petru 3,7.10)

Sunt lucruri serioase, despre care auzim prin gura acestor martori ai lui Dumnezeu, lucruri serioase, pe care Ioan le vede. Înaintea scaunului de domnie apar »morții«, mari și mici, aceasta înseamnă, persoanele distinse și persoanele disprețuite; căci aici nu mai sunt valabile diferențierile sociale. Cerul și pământul dispar în focul strașnic, dar morții, oamenii, nu vor pieri; ei rămân, ei reapar. Necredinciosul dorește cu plăcere, ca și el să piară; și ca să se autoînșele cu privire la ceea ce îl așteaptă și să reducă la tăcere vocile lăuntrice, care-l atenționează tot mai tare, se dedă iluziei, că el s-ar putea sustrage ochiului atotvăzător al Judecătorului sfânt. Pentru ca Dumnezeu să nu mai găsească nici un firicel de praf, el lasă trupul lui să fie incinerat. Da, prietenii mei dragi, necredinciosul **se teme!** *El se teme*, chiar dacă pe buzele lui este zâmbetul disprețuitor al tuturor acestor „pălăvrăgeli nebune despre înviere și răsplătire”. Și el are dreptate: frica lui este justificată. Dumnezeu, care odinioară a

¹ În Matei 25,31 și versetele următoare scaunul de domnie stă pe pământ, (pe care S-a coborât Hristos în slavă) și toate popoarele pământului vor fi adunate înaintea Lui, ca să fie judecate. Aici (Apocalipsa 20) *cerul și pământul dispar*. Chiar și din numai acest singur punct rezultă cât de diferite una de alta sunt aceste judecăți, atât ca și conținut cât și în timp.

făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață, îl va readuce din țărână. *Toți*, care sunt în morminte, vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; *niciunul* măcar nu va lipsi dinaintea marelui tron alb, *niciunul* nu va fi uitat.

»*Am văzut pe cei morți.*« Toți cei care poartă numele acesta, sunt aceia a căror viață și întreaga lor istorie poartă titlul acesta; care nu numai au căzut morții naturale, ci ei sunt morți în păcatele și fărădelegile lor, de două ori morți. Ce contrast între ei și toți aceia care aparțin *primei* învieri! Aceștia sunt considerați fericiți și sfinți, asupra lor moartea a doua nu are nici o putere, pentru ei nu mai este nici o judecată, ei au trecut din moarte la viață (Ioan 5,24), și ei vor trăi împreună cu Hristos din veșnicie în veșnicie. Însă morții, aceia care au practicat răul – soarta lor este judecata, moartea a doua, iazul de foc cu toate grozăviile lui. Cât de clar și de precis vorbește Scriptura! Cum indică ea fiecăruia, cu puține cuvinte, locul fiecăruia! Cine aparține lui Hristos, are parte de întâia înviere, viața și fericirea sunt ale lui pentru veșnicie; cine nu are pe Isus, acela nu va vedea viața, soarta lui este a doua înviere, moartea a doua.

Omul își poate astupa urechea la vorbirea serioasă a Scripturii, el poate să respingă înștiințările și învățăturile ei. Dar ce are a face? Adevărul divin rămâne același, nu se schimbă, chiar dacă omul îl primește sau nu. »Scrie!«, se spune prorocului, »scrie«, ca să rămână pentru toate timpurile, ca *toți* să poată citi; »scrie« spre mângâierea și îmbărbătarea credincioșilor, spre atenționarea și somarea celor necredincioși; »scrie«, pentru ca nimeni să nu se poată scuza, »scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt sigure și adevărate«. Cerul și pământul pot trece, Cuvântul lui Dumnezeu nu trece. Nici măcar o iota, nici măcar o liniuță nu va rămâne neimplinită.

»Și am văzut pe cei morți ... stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise.« - Cum? Există cărți în cer? Eu nu știu. Este desigur numai un tablou, așa cum sunt multe tablouri în cartea Apocalipsa; dar este un tablou care trebuie să ne arate cât de serioasă și amănunțită va fi judecata. Dumnezeu nu are nevoie de cărți, care să-I ajute memoria, așa cum avem noi nevoie; dar El vorbește despre cărți, ca într-un limbaj de înțeles să ne facă cunoscut nouă oamenilor uituci, că acolo *totul* va veni la lumină. Ce socoteală va fi aceasta! Ce surprize vor fi acolo! Pentru exemplificare folosesc un tablou slab. Unii dintre noi probabil iau de la vânzător marfă pe datorie. Vânzătorul notează exact totul în caietul lui, și după un timp face factura. Se aruncă o privire asupra facturii și ești uimit de mărimea ei. Dar dacă analizezi fiecare poziție, vei constata că totul este corect; ești dator de întreaga sumă. Așa acolo fiecare va găsi notată datoria lui, și conștiința va confirma: *factura este corectă!* Aici se trec cu vederea și se uită multe; aici se încearcă să se înfrumusețeze, să se scuze, să se tăinuiască. Acolo totul va apare în lumina lui adevărată, așa cum Dumnezeu a văzut și a auzit, și așa cum El le judecă; și fiecare va fi judecat după ce este scris în cărțile acelea, *după faptele lui*, așa cum ele merită să fie răsplătite. *Ceasul judecății* a început, *timpul harului* a trecut pentru totdeauna; și Cel ce șede pe tron judecă potrivit cu dreptatea și sfințenia Sa.

Nu există nici o trăsătură atenuantă în această pictură? Nu; nici o rază plăcută, de mângâiere, nu străbate întunericul. Ce-i drept, alături de cărțile judecății se deschide și o altă carte, care este »cartea vieții«. Dar zadarnic sunt căutate în această carte numele „morților” care stau înaintea tronului. Toți cei care sunt scriși în această carte au fost duși deja demult în siguranță; ei aparțin *învierii vieții*. Cartea vieții se deschide aici, ca să arate fiecăruia, că numele lui nu este scris în această carte; că desigur pentru el a existat posibilitatea să fie trecut în această carte, dar că el a neglijat timpul harului și a „disprețuit” sau a „neglijat” marea mântuire a lui Dumnezeu.

Prietenii mei dragi! Noi ne găsim încă de partea aceasta a realității serioase a veșniciei. Probabil numele noastre sunt înscrise în cartea bisericii sau în registrul membrilor unei comunități religioase oarecare de pe pământul acesta; dar eu întreb: sunteți dumneavoastră înscrși în cer? Când ucenicii s-au întors odată înapoi la Domnul lor și și-au exprimat bucuria, căci chiar și duhurile rele le erau supuse, Isus le-a răspuns: »Nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci *bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.*« (Luca 10,20)

De aceea, încă o dată: Sunt numele noastre ale tuturor scrise în ceruri? Cine încă nu poate să răspundă cu Da la această întrebare cu privire la persoana proprie, acela să se grăbească și să-și mântuiască sufletul! »Astăzi, dacă auzi glasul lui, nu-ți împietri inima!« Gândește-te: »Dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.« (versetul 15)

Cu ce scop? Ca acolo să fie *nimicit*? Nu, »Fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă.« (Apocalipsa 14,11) Viermele lor nu moare, și focul nu se stinge. Este o minciună a lui satan, că cei păcătoși vor fi nimiciți. Când omul moare, sufletul lui merge în veșnicie, și când la înviere trupul și sufletul vor fi iarăși unite, aceasta are loc, pentru a aduce omul într-o stare care nu mai este supusă morții și putrezirii.

Dar, se obiectează, este aceasta în armonie cu dragostea lui Dumnezeu și cu Dumnezeuul dragostei? Poate Dumnezeu să vrea așa ceva? Poate El să acționeze astfel? Astăzi nu ne ajunge timpul să ne ocupăm detaliat cu aceste întrebări; numai un lucru fie spus: dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită, îndurarea Sa este nespus de mare, cu mult mai mult decât ne putem noi imagina; dar pe cât de desăvârșită este dragostea Sa și de mare îndurarea Sa, tot așa de desăvârșite și de mare sunt dreptatea Sa și sfințenia Sa. Dumnezeu nu poate acționa cu prețul uneia din însușirile Ființei Sale. El este desăvârșit în toate privințele, și trebuie să se dea socoteală fiecărei părți a Ființei Sale. Dacă vrei să vezi cine este El, privește la cruce. Acolo vezi pe Dumnezeuul dragostei și îndurării, care a dat cea mai mare dovadă a dragostei Sale în jertfirea singurului Său Fiul pentru păcătoșii pierduți, pentru dușmani și oameni fără Dumnezeu. Acolo însă tu recunoști totodată pe Dumnezeuul sfânt și drept, care nu a putut să cruțe nici măcar pe Fiul Său, da, a trebuit chiar să verse întreaga Sa mânie asupra Lui, atunci când El a intrat în spărtură pentru păcătoși.

Fiecare om trebuie să întâmpine pe acest Dumnezeu. Ferice de el, dacă aceasta are loc acum în timpul harului! Vai de el, dacă el trebuie să stea acolo înaintea Lui, unde nu mai este har! Nu nimicirea va fi partea lui, nu, el va fi aruncat în iazul de foc, pentru ca acolo să fie despărțit pentru totdeauna de Dumnezeu și în părtășie cu diavolul și îngerii lui; veșnic în chin și dureri! „Acestea sunt idei fanatice”, spune necredinciosul, „povești pentru copii, destul de bune pentru babe și copii, dar nu pentru bărbați culți, raționali.” Nu, sunt realități, *este Cuvântul lui Dumnezeu!* »Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.« (Psalm 2,4)

Stimate prieten! *Există* o slavă veșnică, și *există* o condamnare veșnică. Noi toți, care suntem strânși aici, vom fi ori într-un loc ori în celălalt loc. O, de ne-am revedea odată cu toții în slavă! Dumnezeu să păzească în har pe fiecare din noi de soarta îngrozitoare de nedescris a celor condamnați! Nu degeaba stă scris: »Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!« (Evrei 10,31)

Dar să mergem mai departe. »Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc.« (versetele 13-14) Pentru unii dintre noi expresiile »Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele«, și »Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc« pot părea greu de înțeles. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte semnificativ și foarte exact. Deseori unele cuvinte scurte conțin un adevăr mare, minunat, ca într-o coajă de nucă. Așa este aici. Prima frază învață cu cuvinte puține nu numai învierea, ci și învierea *trupului*.

Moartea și Locuința Morților (Hades) sunt aici personificate, prezentate ca două puteri dușmane față de Dumnezeu și față de om. Moartea este puterea care ține în captivitate *trupul* omului, Locuința Morților este puterea care primește *sufletul* lui, atunci când trupul și sufletul se despart. Moartea și Locuința Morților, urmări ale păcatului, încetează odată cu creația aceasta, ele vor fi aruncate în iazul de foc. »Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.« (1 Corinteni 15,26) Ambele puteri vor trebui să dea înapoi prada lor, pe care au ținut-o așa de mult timp sub autoritatea lor; cu alte cuvinte: trupul și sufletul vor fi iarăși unite, unul venind din Moarte, din putrezire, celălalt din Locuința Morților, locul de păstrare

al sufletelor celor morți. Isus are »cheile Morții și ale Locuinței Morților«; ambele vor trebui să se plece înaintea atotputerniciei Lui, și să dea ce au ținut încuiat.

Așa vor fi așezați „morții” înaintea marelui tron alb, îmbrăcați cu trupuri de înviere, cu trupuri veșnice, oameni adevărați, nu duhuri și nu umbre, nu, oameni cu carne și oase. Ei vor sta în lumina copleșitoare a aceluia scaun de judecată, *cu păcatele lor, fără speranță, fără* nici o posibilitate de scăpare. Nimic nu-i va proteja și nu-i va acoperi de ochii ca focul ai Aceluia care șade pe tron; nici măcar strigătul de deznădejde: »Munților, cădeți peste noi și voi dealurilor acoperiți-ne!« nu le va mai ajuta la nimic, căci cerul și pământul au pierit, pentru ele nu s-a mai găsit niciun loc. Nu rămâne nimic altceva decât o judecată necruțătoare, din care nu există scăpare, un chin fără alinare, o groază fără sfârșit. – *Păcătosule, gândește la aceasta!* O, gândește ce poate să-ți dea pacea! Astăzi îndurarea lui Dumnezeu este încă mare. El nu vrea moartea ta, ci ca tu să te pocăiești și să trăiești. Astăzi El îți spune: »Salvează-l, ca să nu se coboare în groapă; *am găsit un preț de răscumpărare pentru el!*« (Iov 33,24)

Trecem acum la cealaltă parte a temei noastre: care va fi sfârșitul, veșnicia, acelora, care prin harul lui Dumnezeu au fost smulși din pierzare, au scăpat din lanțurile păcatului? Sfârșitul oamenilor fără Dumnezeu l-am văzut; este îngrozitor și nu poate fi altfel decât îngrozitor. El corespunde faptelor omului, vrăjmășiei inimii lui față de Dumnezeu. Dar pe cât de îngrozitoare este soarta pe care omul însuși și-o pregătește, pe atât de minunat, da, de nedescris de minunat este ceea ce Dumnezeu a pregătit acelora care Îl iubesc. În ambele cazuri rezultatul este corespunzător lucrării și a celui care lucrează.

»Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este.« (capitolul 21,1) Cu uimire ascultăm această relatare. Din nou în puține cuvinte ne sunt prezentate lucruri uimitoare. O creație cu totul nouă ia naștere, fără îndoială rezultând din cea veche, așa cum trupul de înviere va rezulta din trupul actual al stării noastre smerite, - o creație ale cărei condiții de existență sunt cu totul altele decât cele actuale; căci »marea nu mai este«. Din aceasta rezultă, că nu mai există nici atmosferă, că acolo nu va mai putea fi nici viață animală nici viață vegetală. Toți cei care aparțin acestei creații noi, locuitorii cerului nou și pământului nou, nu vor mai avea nevoie de ea; ceea ce omul are nevoie astăzi pentru existența și confortul lui, atunci se va va putea lipsi total de ele. Ei vor fi creaturi noi, cu trupuri glorificate, spirituale; oameni, adevărați oameni, dar nu legați de actualele legi valabile ale naturii.

Dar aceasta nu este totul. Ioan relatează mai departe: »Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.« (versetele 2 și 3) În ordinea nouă, veșnică, a lucrurilor, așa cum Dumnezeu o va crea cândva, care va fi cu totul diferită de cea veche, da, chiar și de tot ce caracterizează slava lui Mesia în împărăția de o mie de ani, - coboară cetatea sfântă, Ierusalimul nou. Ea se aseamănă cu o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Dumnezeu Însuși a pregătit-o așa de minunat, căci ea este Mireasa, soția Mielului. (compară cu versetul 9 și următoarele) Ea este numită cortul lui Dumnezeu cu oamenii. Astăzi »locuința a lui Dumnezeu, în Duhul« (Efeseni 2,22), ea va păstra în veșnicie acest loc privilegiat.

Din totdeauna a fost dorința, hotărârea inimii lui Dumnezeu, să locuiască cu oamenii. Dar păcatul nu l-a lăsat mult timp să se odihnească în prima creație; el a adus o prăpastie de netrecut între El și oameni. Acolo unde Dumnezeu trebuie să locuiască nu este voie să existe păcat. De aceea în vechiul legământ, unde slava Sa Și-a ocupat locuința în mijlocul poporului Israel, El a trebuit să Se înconjoare cu o serie întregă de jertfe, prin care păcatul era ispășit, chiar dacă numai simbolic (Dumnezeu a privit totdeauna înainte, spre *singura jertfă* a trupului lui Isus Hristos). An după an marele preot trebuia în marea zi a ispășirii să intre cu sânge în Locul Preasfânt și neîncetat trebuiau aduse jertfe pentru vină și pentru păcat, jertfe de

mulțumire, de mâncare și de ardere de tot. Numai așa, pe baza unei împăcări, Dumnezeu putea să umble în mijlocul poporului Său pământesc.

După ce a venit Hristos și S-a adus pe Sine ca jertfă pentru înlăturarea păcatului, prăpastia a fost înlăturată pe deplin pentru cel care crede în Isus, el însuși, pe de o parte, a devenit un templu al Duhului Sfânt și, pe de altă parte, este adăugat ca piatră vie în Casa lui Dumnezeu. Domnul Isus construiește astăzi Adunarea sau Biserica Sa; cine crede din inimă în El, Fiul Dumnezeului celui viu, aparține acestei Biserici, acestei construcții divine, în care Dumnezeu locuiește prin Duhul Său. Deci, această Casă a lui Dumnezeu, acum *Mireasa* lui Hristos, numită apoi *soția* Mielului, Ioan o vede coborând din cer de la Dumnezeu, și anume sub înfățișarea unei cetăți, ca »Ierusalimul nou«. Ea constituie punctul central al întregului sistem nou, așa cum odinioară Ierusalimul constituia după gândurile lui Dumnezeu punctul central al pământului acesta. Acolo Dumnezeu locuia în templul Său; în imediata apropiere, în multele locuințe ale casei lui Dumnezeu, locuiau preoții, și în cercurile mai îndepărtate locuia poporul. Așa va locui cândva Dumnezeu la oamenii de pe noul pământ, în starea veșnică, într-un cort. Sfinții cerești constituie acest cort sau locuință a lui Dumnezeu, în timp ce restul răscumpăraților, care se vor găsi pe pământul nou, se vor numi simplu „oameni”. Nu vor mai fi iudei și păgâni, ca acum sau ca în împărăția de o mie de ani, ci numai oameni; și nici popoare sau națiuni, ci va fi numai *un popor*, poporul lui Dumnezeu. Atunci vor dispărea toate diferențele care sunt în legătură cu creația aceasta și cu timpul.

Dar și mai mult chiar. În grădina Eden Dumnezeu privea într-o oarecare măsură de la distanță lucrarea Sa; El *vizita* pe om. În starea veșnică însă Dumnezeu nu va vizita numai din când în când noua scenă, pe care mâna Sa a creat-o pentru om, ci El va *locui* veșnic în mijlocul oamenilor. Odihna de Sabat a lui Dumnezeu a început, și ea nu va mai fi niciodată deranjată. Planul lui Dumnezeu s-a împlinit. »S-a sfârșit!«, spune El. »Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.« (versetul 6) El face *totul* nou. »El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi plâns, nici țipăt, nici durere, *pentru că lucrurile dintâi au trecut.*« (versetele 3 și 4)

Expresii asemănătoare găsim în prorocul Isaia cu privire la binecuvântarea care va domni pe acest pământ în timpul împărăției de o mie de ani; dar la o comparație exactă vom constata diferențe mari. Isaia vestește o stare minunată, dar pământească și temporală, care se va împlini cu privire la cei drepti. Binecuvântare, minunată binecuvântare, pace și bucurie vor domni acolo unde mult timp nu a fost pace, unde binecuvântarea a lipsit, și unde încăpățânarea și violența au mânuit sceptrul; însă binecuvântarea nu va fi netulburată. Moartea nu va fi încă desființată, păcatul este încă prezent, și urmarea acestora este durerea și jalea. Dar când va veni starea desăvârșită, veșnică, nu va mai fi *nimic* care să amintească de primul pământ. »Lucrurile dintâi au trecut.«

Este remarcabil că în toată această secțiune Mielul nu este amintit. Este *Dumnezeu*, Cel care este în prim plan. »Sfârșitul« a venit atunci când Hristos a dat împărăția lui Dumnezeu Tatăl. (1 Corinteni 15,24) Nu ca și cum Hristos ar înceta vreodată să guverneze, dar guvernarea Sa deosebită ca Fiu al Omului înviat, - aceasta este guvernarea Sa pentru o anumită perioadă de timp peste un popor pământesc și peste lume în general - se va sfârși. Această domnie sau această împărăție, la care sfinții vor avea parte, o va da Dumnezeului și Tatălui Său, (în timp ce El Însuși ca Om va ocupa locul de subordonare în slavă, așa cum El a făcut odinioară în har pe pământ), pentru ca Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt -, *Dumnezeu ca atare*, să fie totul în toți.

Vedem aici *slava lui Dumnezeu* în sensul ei cel mai deplin, cel mai larg, și vrem să exclamăm împreună cu apostolul: »Ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?« Acest Dumnezeu mare, puternic, minunat, vrea El Însuși să șteargă orice lacrimă, așa cum o mamă cu mâna ei gingașă usucă lacrimile copilului ei care plânge! Cu adevărat, El este Dumnezeul dragostei. De aceea El nu poate încheia aceste comunicări minunate și totodată serioase, fără

să nu facă o invitație prietenoasă celor însetați și să nu adreseze totodată o atenționare zguduitoare acelor care în îndărătnicia sau răutatea inimii lor rămân departe de El. »Îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. ... Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.« (versetele 6-8)

Ultimele cuvinte au în acest loc cea mai gravă importanță și putere; căci să nu uităm, că ceea ce ne este prezentat, este *starea veșnică*. Dacă Dumnezeu va fi totul și în toți, dacă El se coboară în dragoste, ca să locuiască la oameni, dacă El a șters orice lacrimă și binecuvântările unei veșnicii fericite vor fi savurate de către cei mântuiți, *atunci, da, atunci* partea celor pierduți este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, și nici măcar un singur cuvânt nu face aluzie că groaza acestui loc va trece, va înceta vreodată. Inima tremură la gândul acesta, și încă o dată doresc să apelez atenționând: nimeni să nu se lase înșelat prin amăgirea, că Dumnezeu este dragoste și nu poate să permită așa ceva! Da, *Dumnezeu este dragoste*, dar El nu este *numai* dragoste, El este *și lumină*.

Și să luăm seama și la faptul, că lista întunecată a acelor care își vor avea locul în iazul de foc numește în primul rând pe *fricoși și necredincioși*, iar ultimii sunt *mincinoșii*. Între aceste două puncte extreme sunt ucigași, desfrânați, vrăjitori, și așa mai departe. Nu este aceasta serios? S-ar putea crede că este imposibil să așezi pe aceeași treaptă fricoșii și necredincioșii (care în rest ar putea fi oameni onorabili) cu ucigașii și curvarii. Și totuși aceasta are loc aici, și Dumnezeu nu face greșeli. El judecă și măsoară după etalonul dreptății Sale.

Cine sunt acești *fricoși*? Sunt aceia care știu bine că trebuie să fie altfel, care au fost convinși în conștiința lor și care au luat unele hotărâri bune, dar amână zi după zi să le ducă la îndeplinire, deoarece se tem de urmările unor astfel de pași. Ei iubesc mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu. Se tem de un zâmbet batjocoritor, de un gest dezonorant de compasiune, de săgețile remarcilor batjocoritoare, de pierderea prestigiului și a veniturilor, și nu știu câte multe altele. Ei *sunt fricoși*.

Și *necredincioșii*? Vai, se gândește foarte puțin la ce se face atunci când nu se crede Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui despre Hristos; *Dumnezeu este făcut mincinos*. Care este urmarea? *Mânia Lui* rămâne asupra aceluia care face așa ceva; căci este el mai puțin vinovat decât acela care atentează la proprietatea, onoarea sau viața semenului său? – *Și mincinoșii*? Prin minciunile lor ei dovedesc apartenența lor la satan, mincinosul de la început și tatăl minciunii. De aceea pe drept partea lor este în focul pregătit diavolului și îngerilor lui.

Am ajuns astfel la »sfârșit«, în sensul cel mai deplin și mai concret al cuvântului. Starea veșnică, atât a celor mântuiți cât și a celor pierduți, stă înaintea privirii noastre. Dumnezeu ne-a dat informații despre toate, și, glorificat să-I fie Numele! Cuvintele Lui sunt »sigure și adevărate«. De aceea nimeni să nu spună că nu se poate ști nimic despre starea după moarte și cum va fi în veșnicie! Dumnezeu a lăsat să se scrie comunicările făcute de El, și fiecare om le poate citi. Pe deplin conștient de gravitatea acestor lucruri închei cu cuvintele pe care Moise, omul credincios al lui Dumnezeu, le-a adresat poporului Israel: »Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră, că *fi-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești!*« (Deuteronom 30,19)